

Katoličkih biskupa Jugoslavije, izdano s općih Biskupskih Konferencija u Zagrebu, dne 20. rujna 1945.

195

Predragi u Kristu vjernici!

Mi, katolički biskupi, sakupljeni na plenarnim konferencijama u Zagrebu, smatramo svojom pastirskom dužnošću da s ovih konferencija upravimo nekoliko riječi Vama, svojim dragim vjernicima.

Nakon teških i dugih godina čekanja konačno je završen rat, koji je iskrvario čovječanstvo, kao nijedan prije, što ga ljudi znate. Njegov krvavi bič nije poštediti ni naše zemlje. Ratne grozote po više su puta prohujale nekim krajevima naše domovine. Iza sebe su ostavile pustoš, garišta i suze. Prorijedile su se čitave pokrajine. Razorene su tolike obitelji, ostavljena brojna siročad bez roditelja, ožalopšćene majke i supruge, očevi i djeca. Nema tako reći nikoga, tko ne bi žalio za kojim dragim pokojnikom. Svi smo osjetili oskudicu, glad i bolesti, koje redovno prate svaki rat. Pače, ovaj je svjetski rat pogodio našu zemlju dvostruko teško. Krvave borbe vodile su se, na našu veliku žalost, između braće po krvi. Bratoubilačka borba, koja je nekada razdvajala članove iste obitelji, nosila je osobito krvave posljedice. I ratna razaranja, uslijed posebnih okolnosti dvostruke okupacije stranih vojsaka te unutrašnjih borba, dosegla su takav zamah, kao u rijetko kojoj zemlji. Zato smo na vijest, da je rat u svijetu i kod nas konačno završen, osjetili duboku potrebu, da svevišnjem Bogu zahvalimo zato, što nas je poštediti od dužega trajanja ratnih nevolja i bratoubilačke borbe.

Svršetak rata donio nam je velike i duboke promjene na svim područjima života. Pred našim očima nestaje tako reći svega, što je nekada činilo temelje svagdanjeg života. Državna zajednica dobila je novo ime, Demokratska Federativna Jugoslavija. Njezino zakonodavstvo, sami temelji, na kojima počiva, jesu sasvim novi, a ona sama ne želi imati mnogo zajedničkog s prošlošću. Vlast i sudstvo, školstvo i gospodarstvo odišu novim revolucionarnim duhom.

Na Katoličku Crkvu ne spada, da svojim vjernicima propisuje, kako će uređiti svoja politička, narodna i gospodarska pitanja, čimlegod su ta u skladu s općim moralnim načelima, koja obvezuju svakoga čovjeka. Ona se u čisto političkim pitanjima drži nauke svoga Utemeljitelja: Podajte, dakle, caru carevo, i Bogu Božje. Mt. 22, 21. To načelo ona provodi u svim narodima, u svim zemljama svijeta. Ona prigrljuje sve narode jednakom ljubavlju, jer u svakome čovjeku gleda brata, otkupljena istom Kristovom krvlju. Njoj je, prije svega i iznad svega, na srcu duhovno dobro njezinih vjernika. Za nj se ona zalaže, o njemu vodi brigu u svim oblicima državnoga i gospodarskoga života, koji pojedini narodi sebi slobodno odaberu.

Ta briga za duhovno dobro sviju vas, predragi vjernici, nadahnjuje nas u ovom času, kad vam upravljamo prvo pastirsko pismo u Demokratskoj Federativnoj Jugoslaviji. Za to dobro mi nosimo pred Bogom veliku odgovornost. Svijesni te odgovornosti želimo, da se poratne neprilike, koje vladaju u čitavom svijetu, i u našoj zemlji što prije srede. U toj namjeri obraćamo se na vas ovim pastirskim pismom.

Prije svršetka ratnih operacija Savezna je vlada u Beogradu izdala svečanu izjavu, da će poštivati slobodu vjeroispovijedanja i slobodu savjesti kao što i privatno vlasništvo. Vlada Federalne Hrvatske je na početku svoga rada usvojila ta načela, ali je i dodala, da prilike u Katoličkoj Crkvi prema njezinu shvatanju nisu

zadovoljavajuće. Mi smo u prvim danima, kad smo mogli stupiti u vaz u novim državnim vlastima, nastojali izložiti mjerodavnim faktorima potrebe i stav Katoličke Crkve. Kako je mnogo toga, što je donio novi duh u državnoj upravi, bilo u protivnosti s položajem i stežim pravima Crkve, a po tome i na štetu duhovnog dobra po vas, predragi vjernici, upozorili smo one, na koje to spada, da se sva sporna pitanja između Crkve i države rješavaju međusobnim sporazumom. U tom smo pravcu dobili obećanje s najvišeg mjesta nove državne vlasti, da će se tako postupati. Konačnu riječ o svim pitanjima, koja zajednički zanimaju Crkvu i državu, imat će, prema propisima crkvenog ustrojstva, što se tiče Crkve, Sveta Stolica. Ona je vrhovni sudac u svim pitanjima vjerskoga i crkvenoga života svih vjernika. Od vremena na vrijeme, mi smo pismenim putem nastojali upoznati mjerodavne vlasti s gladištem, što ga Katolička Crkva ima na pojedina pitanja, što ih je život pred nas postavljao. Uvijek smo kod toga imali u vidu zajedničko dobro sviiju.

Medjutim, uza svu dobru volju i naše nastojanje, prilike su se razvijale drugim pravcem. Gledajući na taj razvoj prilika i položaj, u koji je dovedena Katolička Crkva i neprocjenjiva duhovna dobra milijuna njezinih vjernika, mi osjećamo dužnost, da otvoreno iznesemo sve poteškoće i sve nevolje, u kojima se Katolička Crkva nalazi. Svi mi sačinjavamo jednu duhovnu zajednicu, otajstveno Kristovo Tijelo. "Jer kao što u jednom tijelu ima mnogo udova,... tako smo mnogi jedno tijelo u Kristu, a pojedini udovi jedan drugome". /Rimlj. 12., 5./ I nama je u ovim danima upravljena dirljiva poruka apostola naroda sv. Pavla: ".... držeći se istine da u svakom pogledu uzrastemo u ljubavi, u jedinstvu s njime, koji je glava: Kristu. Od njega je i cijelo Tijelo složeno i združeno svakim vezom da jedan drugome pomaže silom, koja je odmjerena svakome pojedinom dijelu. To čini da raste Tijelo i usavršuje se u ljubavi." /Efež. 4, 15-16./

Ponajprije nas, predragi vjernici, rastužuje i zabrinjuje bolna i strašna sudbina mnogih svećenika, pastira vaših duša. Već za vrijeme rata velik je broj svećenika poginuo, ne toliko u samim ratnim borbama, koliko više uslijed osuda sadanjih vojnih i građanskih vlasti. Kad su se svršile ratne operacije, nisu prestale smrtnu osudu katoličkih svećenika. Njihov broj prema našim podacima iznosi: 243 mrtva, 169 u zatvorima i logorima, 89 nestalih, svega 491. K tomu pridolazi 19 ubijenih klerika, tri ubijena laika redovnika i četiri časne sestre. To je broj, kakvog ne pozna povijest balkanskih zemalja kroz duga stoljeća. A što je najbolnije, njima, kao ni drugim stotinama ni tisućama, nije bilo dozvoljeno, što je inače dozvoljeno u civiliziranim zemljama i najgorim zločincima: da u posljednjim časovima prime sv. Sakramente. Sudovi, koji su izricali te smrtnu osudu vršili su svoj postupak kratko i sumarno. Optuženici najčešće nisu znali za svoju optužnicu do pred samu raspravu. Njima često puta nije bilo omogućeno da se brane onako, kako to traži narav svake rasprave, t. j. da se brane pomoću svjedoka i odvjetnika.

Pravo zato je poštena i nepristrana javnost u pravu, da osporava ovim smrtnim osudama svećenika najbitniju vlastitost sudske presude, a to je pravednost. Tko može dokazati da su toliki na smrt osuđeni katolički svećenici uistinu zločinci, koji zaslužuju smrtnu osudu? Zar su oni svi bili koljači? Tako su na pr. u franjevačkom samostanu na širokom Brijegu poubijani bez sudske postupka svi franjevci, koji su se tamo nalazili - njih 28 na broju - premda nitko od njih nije uzeo ni puške u ruke, a kamo li se borio protiv narodno-oslobodilačke vojske - kako ih se je lažno optuživalo - i premda su gotovo svi bili poznati kao protivnici fašističke ideologije. Bilo je slučajeva, gdje su tisuće vjernika, široke mase naroda, tražile od vlasti, da im puste njihove svećenike na slobodu, jer oni jamče, za njihovu nevinost. Pa ipak su bili

osudjeni. Očevidno je, da takvo sužnjavanje nije vršeno u ime naroda i njegove kršćanske pravde. Nespojivo je naime s naravnim kršćanskim osjećajem pravde, koji je vrlo bučan u našim vjernicima, da se izriče smrtna osuda zato, što je netko drugoga političkog mišljenja, a nije inače počinio nijednog drugog zlodjela. Zakoni su pravde iznad pojedinih političkih nazora i vrijede za sva vremena i sve ljude podjednako. U ime te vječne pravde mi dižemo svoj glas pred svima vama, predragi vjernici, na obranu napravičnog osuđenih svećenika. Ali ne samo njih, nego i drugih tisuća i tisuća, vaših sinova i vaše braće, koji su kao i oni osudjeni na smrt, a da nisu mogli dati svoje obrane, kako je dovoljna svaka kulturna država.

Time, što uzimamo u zaštitu tolike nevino osuđene svećenike, nikako ne mislimo braniti krivce. Dopuštamo, da je bilo i takvih svećenika, koji su se zavedeni nacionalno stranačkom strašću ogriješili o sveti zakon kršćanske pravde i ljubavi i koji su radi toga zaslužili, da odgovaraju pred sudom zemaljske pravde. Moramo međjutim istaći, da je broj takvih svećenika više nego neznatan, i da se teške optužbe, što su se u štampi i na skupštinama iznosile protiv velikog dijela katoličkog svećenstva u Jugoslaviji, imaju uvrstiti u red tendencioznih pokušaja, da se svijesnim lažima zavara javnost i oduzme ugled Katoličkoj Crkvi.

Velik broj svećenika leži po raznim logorima, osuđen na dugogodišnji prisilan rad. Dapače je sve do danas grkokatolički vladika Dr. Janko Šimrak lišen slobode, dok nam je sudbina biskupa Carevića nepoznata. U logorima, koji nisu priredjeni za dulji i ljudi dostojan boravak, gdje često nemaju dovoljno hrane i najjednostavnijih ležaja, moraju mnogi obavljati poslove, koji ponizuju njihovo svećeničko dostojanstvo. Nije im često puta omogućeno, da prisustvuju nedjeljnoj službi Božjoj, premda za to postoje uvjeti, a još manje im se dozvoljava, da sami čitaju sv. misu, i ako bi to bilo od velike utjehe i duhovne koristi ne samo za njih nego i za ostale brojne zatočenike. Njihova je sva krivnja u tome, što su možda drugačije politički mislili, nego što misle oni, koji su ih osudili. Za mnoge pak od svećenika, koje su odveli organi vlasti, danas neznamo gdje su. Ne koriste ni sva pitanja, ni sva potraživanja. Zameo im se svaki trag.

Toliko gubitak svećenika teško se osjeća u duhovnoj pastvi. Brojne župe nemaju svojih svećenika. Uslijed toga slabi vjerski život vjernika, koji su u novim prilikama izvrgnuti velikim vjerskim i duhovnim pogibljama. Svećenstvo se u novinama napada, a onemogućuje mu se obrana. Dok je zakonom dozvoljeno podrći kritici rad vjerskih službenika, dotle se svećenicima oduzima svaka praktička mogućnost, da se u štampi brane.

Katolička štampa je druga bolna točka u životu Katoličke Crkve. Od nekih 100 časopisa, koliko smo ih imali prije rata, danas nijedan ne izlazi. Kada se je tražila dozvola za izlaženje, navodili su se svi mogući razlozi, da se dozvola ne izda. Spominjala se i nestašica papira. A iz samog zagrebačkog nadbiskupskog dvora odvezeno je nekoliko vagona papira, spremljena za katoličku štampu. Katoličke tiskare su većinom zatvorene i onemogućene. Zagrebačku Narodnu Tiskaru nastojalo se svim mogućim načinima onemogućiti. Kad nije išlo drugačije, onda se ravnatelja tiskare osudilo na gubitak nacionalne časti, a tiskaru, koja nije njegovo vlasništvo, zaplijenilo. Tek prije nekoliko dana tiskara nam je na naš protest povraćena. Velika tiskara Katoličkog tiskovnog društva u Ljubljani oduzeta je iz katoličkih ruku. Ista je sudbina zadesila i katoličke tiskare u Mostaru, Šibeniku, Mariboru i Sarajevu. Tako se sistematski i po planu postupa s katoličkom štampom. A sloboda je katoličke štampe za Katoličku Crkvu pitanje, o kojemu ovisi dobro tolikih duša. Kako će se pod tim uvjerima moći razvijati katolička štampa, kad joj je oduzeta podloga, tiskare pa i papir?

Nije bolje stanje ni sa sjemeništima katoličke Crkve. Crkva je najvećim materijalnim žrtvama sagradila i ona uz najveće napore uz-

držaje svoja dječjačka i bogoslovna sjemeništa. Kroz njih su prošle stotine i tisuće naše najbolje seljačke, građanske i radničke djece, današnjih svećenika i uglednih laika svih struka. Danas su ta sjemeništa praktički gotovo onemogućena za svoju svrhu. Premda je rat već dovršen, neka su još uvijek djelomice okupirana po vojsci, druga oper rekvirirana, kao ona u Zagrebu na Šalati, u Splitu i Travniku, Šent Vidu, Ljubljani, Mariboru, Sinju i drugdje.

Na odgojnom području zadan je Katoličkoj Crkvi čitav niz udaraca. Ponajprije, u pitanju vjeronauka u školama. U svim je školama vjeronaučna obuka proglašena neobvezatnom tako, da se onaj, koji hoće vjersku pouku, mora za to prijaviti. S priznanjem i ponosom ističemo, da su katolički roditelji upravo plebiscitarno glasovali za vjeronaučnu obuku u svim školama, gdje su za to bili pitani. U godišnjim svjedočbama u Hrvatskoj vjeronauk je stavljen na posljednje mjesto, kao najmanje važan predmet, iza svih vještina. Osim toga je u svim školama, osnovnim i srednjima, vjerska obuka skraćena od dva sata tjedno na jedan sat. A to je u današnja vremena, kada su potrebe vjerskog odgoja povećane, osjetljiv nazađak, koji znači kočenje vjerske slobode pa i same mogućnosti vjerskog odgoja. U višim razredima srednjih škola u Hrvatskoj vjerska pouka sasvim ukinuta. Taj se postupak obrazložio načelom slobode savjesti. Ne može se međutim shvatiti, zašto su vlasti u Hrvatskoj tako postupale. One su sasvim nejednako primijenile načelo slobode savjesti u nižim te višim razredima srednjih škola. Sloboda savjesti treba da jednako vrijedi u nižim kao i u višim razredima srednjih škola. Jer inače se događa, kao u ovom slučaju, da je mladim učenicima nižih razreda srednjih škola ili njihovim roditeljima dana sloboda odluke za vjeronauk a oduzeta učenicima viših razreda, od kojih oni sa 18 godina već imaju i izbornu pravo, a nemaju prava slobode savjesti u pitanju izbora vjeronaučne obuke, jer im je ona upravo u ime slobode savjesti oduzeta.

Mislimo, da će biti dobro, ako vas ovom prilikom upozorimo, da o dobrovoljnom pohađanju vjeronauka imaju odlučivati ne sama djeca ili djaci - priznavati takvu slobodu nedorasloj djeci, koja jedva počinju misliti, bilo bi i smiješno i ludo-nego njihovim roditeljima. Tako naime izričito određuje Nacionalni komitet oslobođenja Jugoslavije, povjereništvo za prosvjetu, k br. 83, Beograd, februara 1945. Protivna praksa nekih učitelja i nastavnika, koji samoj djeci prepustaju slobodu odlučivanja, hoće li slušati vjeronauk ili ne, protivi se dakle jasnoj odredbi zakona.

Katolička Crkva podržavala je veći broj privatnih srednjih škola s pravom javnosti. Tim školama su još u predratnoj Jugoslaviji priznavali vrsnoću državni nadzornici i roditelji, koji su im povjeravali odgoj svoje djece. Njihovi su uspjesi bili uvijek među najboljima u čitavoj državi. Zato su te škole posjećivali ne samo katolici nego i inovjerci dajući im tako puno povjerenje. Te su škole bile u čitavom svom radu izjednačene s državnim školama. Danas se u štampi, koja stoji blizu prosvjetnim vlastima, najavljuje, da one ne će moći više raditi i da će biti ukinute. Ne može se shvatiti, zašto bi trebalo ukinuti te škole, kad im sami roditelji, koji su najpozvaniji da odlučuju u pitanju odgoja djece, daju povjerenje i traže da nastave s radom. Duh prave demokracije traži, da se poštuje volja roditelja pogledom na školovanje djece. To više, što i Crkva ima naravno pravo podizati privatne škole. To joj pravo priznaju sve kulturne države. One se mogu samo veseliti, da ih Crkva pomaže u skupnom izvršivanju njihovih dužnosti i tako zajednički s njima nosi teret uzdržavanja škola.

Pored privatnih škola Katolička je Crkva imala veći broj internata, zavoda za odgoj srednjoškolske i radničke mladeži, kao što i male djece. Ti su zavodi najvećim dijelom danas zatvoreni,

ili su u njima gotovo svagdje postavljeni komesari i komesarice. O radu tih katoličkih crkvenih zavoda pronose stanoviti ljudi, koji nikada ne potpisuju svojih sastavaka u dnevnoj štampi, neistinite optužbe i nedostojne karikature. Oni proglašuju vjerski odgoj u tim zavodima sredovječnim i mračnjačkim. Kako nema katoličke štampe, koja bi mogla iznijeti pravo stanje stvari u svakom pojedinačnom slučaju, a ostala dnevna štampa ne prima i ne donosi članaka pisanih protiv onoga, što je sama iznijela, ostaju ti zavodi bez najosnovnijeg prava samoobrane. Kraj toga, imenovani komesari i komesarice otvoreno i prikriveno nastoje onemogućiti djelovanje katoličkih odgojitelja. Sloboda savjesti i vjeroispovijedanja ostala je na tom području prazna riječ, koja vrijedi samo onda, ako se njome hoće opravdati protucrkveni stav.

Mladež po selima i gradovima izvrgnuta je novim moralnim pogiblima stalnim priredjivanjem plesova, koji se protežu do duboko u noć, pa sve i do zore. Tako se događa, da muška i ženska mladež ostaje nekada čitave noći zajedno, pod utjecajem alkohola, a bez nadzora roditelja. Neka nitko ne kaže, da se u tome ne kriju velike pogibli za čudoredni odgoj te mladeži. Iskustvo, koji je najbolji svjedok, pokazuje, da su toliki mladići, a djevojke pogotovo, godinama okajavali ovake prigode i njihove posljedice. Što nas kod toga najviše zabrinjuje, jest okolnost, da se roditelji i odgojitelji ne usudjuju svojoj vlastitoj djeci radi toga prigovarati.

Vršenje nedjeljne dužnosti prisustvovanjem sv. misi u mnogo je slučajeva onemogućeno radi mitinga, skupština i sastanaka, koji se priređuju u vrijeme trajanja sv. mise. Isto se tako u nekim krajevima mladež sili, da upravo nedjeljom sudjeluje u t.zv. udarničkom radu. Tako se mladež svijesno otuđuje i odbija od vršenja vjerskih dužnosti. Ako još pripomenemo, da se u mnogim vojnim jedinicama, u kojima služe najviše seljački mladići, u bolnicama i u omladinskim organizacijama, nastoji propagirati teorija o majmunskom porijeklu čovjeka, onda je jasno, kakav se pravac odgoja hoće nametnuti našoj katoličkoj mladeži. Slika postaje još jasnija, ako se ima pred očima postupak u srednjim školama, gdje se ističe, da mladež ne će trebati slušati vjerskih priča o postanku čovjeka, nego da će se o tome "naučno" govoriti.

Kršćanskom je braku oduzeta njegova svetost time, što je putem prakse uveden građanski brak. Sva je prošlost naših naroda, odgojenih u kršćanskoj vjeri, smatrala bračnu vezu između muža i žene svetinjom, sakramentom, koji se sklapa pred Božjim oltarom u crkvi. Danas je i to promijenjeno. Jasno je, da će čvrstoća braka, sklopljena pred građanskim vlastima biti sasvim drugačija, no što je u razriješiva čvrstoća sakramenta ženidbe. Osim toga, građanske vlasti razriješuju u svojem djelokrugu brakove sklopljene u Katoličkoj Crkvi mimo njezina znanja i protivno jasnim odredbama Božjega zakona. Broj tako razriješenih brakova u nekoliko posljednjih mjeseci u samom Zagrebu vrlo je velik. Kakvim će to posljedicama uroditi za srednji obiteljski život, koji je temeljna stanica svakog pretka i sreće naroda i države, to je očevidno. Koliko će djece biti, bez svoje krivnje, lišeno najvećega dobra svoga djetinjstva i svoje mladosti: skladnog obiteljskog gnijezda, na to se ne smije ni pomisliti.

I na području čisto karitativnog djelovanja stavlja ju se Katoličkoj Crkvi stalne zapreke. Poznato je, koliko je dobra učinila Vadbiskupska Karitas u Zagrebu. Svojim je djelovanjem spasila oko 7000 djece, bez razlike vjere. Ona je našoj braći u pasivnim krajevima slala hranu u desecima vagona i tako spasila mnoge stotine ljudi od gladi i smrti. Ona se brinula za prehranu naše braće po krvi, koja su bila odvedena u logore u Italiju. Te nesretnike je prehranjivala i onda, kada su se vratili kućama, u domovinu. Danas i Karitas državnog povjerenika, jer država nema povjerenje u njezin rad. A čitava javnost zna vrlo dobro, da je Karitas redovno davala izvještaj o svojim primicima i izdacima i tako opravdavala

povjerenje, koje su joj poklanjale široke mase naroda.

Agrarna reforma, koja je uzakonjena u Privremenoj narodnoj skupštini, velika je nepravda prema Katoličkoj Crkvi. Zemljišne posjede, što ih ima, stekla je Crkva zakonitim i poštenim načinom. Ti posjedi nisu služili Crkvi za nedozvoljeno sticanje novoga imotka. Njima je Crkva uzdržavala svoje službenike, svoja biskupska i nadbiskupska sjemeništa i središnje urede. Nije dakle mali broj ljudi živio od njihovih prihoda, nego upravo veliki, i to najvećim dijelom sinovi seljačkih i siromašnijih slojeva. Osim toga crkveni službenici, učivatelji tih posjeda, bili su darovnim ugovorima obvezani, da vrše određene obveze prema darovateljima tih zadužbina.

Kraj svega toga, toliki su i toliki svećenici darovali za kulturne i narodne svrhe velike, upravo kraljevske darove, kojima su stvarili trajna kulturna i socijalna djela. Da spomenemo samo zagrebačko sveučilište, koje može i mora ubrojiti među svoje najveće dobročinitelje biskupa Strossmajera, nadbiskupa Dra Bauera i župnika Jurja Žerjavića.

Agrarna reforma oduzimalje i izvlašćuje od Crkve sva zemljišta sa svim gospodarskim alatim bez ikakve otštete, kao da ih je Crkva stekla kradjom. Onaj minimalni dio zemlje, koji se Crkvi ostavlja, ne može ni izdaleka biti dostatan da se njime uzdržavaju sjemeništa, središnji biskupski uredi, stolne crkve, župske crkve i toliko drugih crkve, pa središnje biskupsko svećenstvo. Takvom se agrarnom reformom onemogućuje redovno vršenje crkvenoga života. A na daleko većem broju vjernika, no što su oni, koji će dobiti dijelak otete crkvene zemlje, stavljaju se novi tereti uzdržavanja crkvenih ustanova i njihovih službenika.

Da se kako tako opravda oduzimanje crkvenih posjeda, nastojalo je se u dnevnoj štampi prikazati kao slabo obrađjene i zapuštene. Zbog se pak htjelo ispravkom ustanoviti pravo stanje stvari, te iste novine nisu donijele ni slova obrane onih, koji su nepravедно napadnuti, jer je svima poznato, tko je te posjede stavio u žalostno stanje, u kojem se danas nalaze. Svakako ne Crkva!

Moramo međjutim i ovom prilikom naglasiti, da se Crkva nikada nije protivila opravdanim socijalnim reformama, pa ni onda ne, kada su time bili pogođeni njezini materijalni interesi. Crkva dakako traži, da se u tim stvarima, koje tako bitno zasižu na područje crkvenog života, država ne služi jednostranim metodama sile i diktata, nego da se prethodno sporazumije s Crkvom kao sa samostalnom i neopravnom strankom.

Katolički ženski redovi, njihove odgojne i karitativne ustanove imaju gotovo svaki dan novih neprilika i poteškoća s novim duhom, koji ih okružuje. Koliko šikanacija moraju trpjeti časne sestre bolnica ne samo u državnim nego i u vlastitim bolnicama! Postupak upravitelja u sestrarskim bolnicama pokazuje očitu želju, da se časnim sestrama onemogući njihovo karitativno djelovanje na dobro bolesnika i da im se oduzmu bolnice, koje su svojom ljubavlju, svojim rukama i svojim neprocjenjivim žrtvama sagradile i održavale.

Napokon, još jednu bolnu i neobičnu činjenicu moramo vam napomenuti, predragi vjernici. Ni grobovi pokojnika nisu ostali pošteđeni. Na grobljima u Zagrebu, Varaždinu, i drugim mjestima, određeni neposredno pretpostavljenih vlasti, skidaju se križevi s grobova naših i njemačkih vojnika. Sami grobovi nivelirani su tako, da se ne mogu razpoznati, gdje je tko pokopan. Ovakav postupak mora se smatrati. Pred smrću klanjaju se svi ljudi. I neprijatelj prestaje protiv smrti biti neprijatelj. I njemu pripada po nepisanim zakonima čovječanske uljudbe, koja izvire iz kršćanske ljubavi, pravo na pristojan grob. Poznato je, da su poslije prvoga svjetskoga rata nekadašnji neprijatelji i te kako poštivali i čuvali grobove vojnika, koji su kao osvajači pali u stranim zemljama. Danas se to kod nas uskraćuje vlastitim sinovima.

Pređragi vjernici! Naša briga nije se zaustavila samo na neposrednim potrebama Crkve, njezinih ustanova i svećenika. Znajući za patnje i nevolje tolikih naših vjernika, mi smo sa svoje strane sve učinili, da im olakšamo i pomognemo u danima kušnje i križa. Tako smo se kod mjerodavnih faktora u više navrata, što usmeno što pismeno zauzimali za one, koje su sudovi osudili na smrt, da budu pomilovani. Tražili smo uporno, da im se u posljednjim časovima podijele vjerske utjehe. Tražili smo, da se rodbini justifikiranih označe grobovi njihovih pokojnika. Sve su to usluge, koje smo isto tako vršili i u vrijeme prijašnjih ratnih režima, kad su nas za to molili rođaci nesretnih žrtava bratoubilačkog klanja.

Za one, koji su bili odvedeni u logore, tražili smo, da im se olakšaju uvjeti života: da mogu redovno dobivati hranu, da se rodbini označi mjesto, gdje su smješteni. Zauzimali smo se, da se što prije puste na slobodu, ako im se nije dokazala nikakva posebna krivnja. Potakli smo pitanje tolike inteligencije, koja je ostala bez službe i koja nije u stanju da sebi i svojim obiteljima pribavi potrebni svagdanji kruh. Svima koji su nas molili za pomoć, nastojali smo, prema našim silama, izaći u susret imajući pred očima jedino napovijed kršćanske ljubavi i pravde prema svakome, tko traži našu pomoć. Nismo pri tome gledali, kakvog je tko političkog mišljenja, kad kao što ni u vrijeme rata nismo pitali, koje je tko vjere ili narodnosti. Nije naš mogao spriječiti neopravdani prigovor, da se time putem vodi nedozvoljena propaganda u stanovite političke ciljeve, jer smo bili svijesni, da se ne upuštamo u političke akcije, nego da vršimo jedino svoj poziv u duhu Kristove ljubavi prema bližnjemu. Ako nismo uspjeli u najglavnijim pitanjima, nije naša krivnja. Svijesni smo, da smo potpuno izvršili svoju dužnost. Boli nas, da nismo mogli pomoći tamo, gdje je pomoć bila potrebna i gdje bi utrla mnogu suzu.

Još nas nešto osobito boli. To je materijalistički i bezbožnički duh, koji se danas javno i potajno, službeno i neslužbeno, širi po našoj domovini.

Mi, katolički biskupi Jugoslavije, kao učitelji istine i zastupnici vjere, odlučno osuđujemo ovaj materijalistički duh, od kojega se čovječanstvo ne smije nadati ničemu dobrom. A zajedno s tim osuđujemo dakako i sve one ideologije, i sve one društvene sisteme, koji svoje životne oblike izgrađuju ne na vječnim načelima objave i kršćanstva nego na šupljim temeljima materijalističke, daleko bezbožne, filozofske nauke.

Sve što smo iznijeli, nastojali smo dobro ispitati. Iz svega ovoga jasno se vidi, da Katolička Crkva u demokratskoj federativnoj Jugoslaviji ima drugačiji položaj i drugačije poteškoće, no što ih je imala prije. Današnje stanje Katoličke Crkve u Jugoslaviji razlikuje se, po našem mišljenju, samo imenom od stanja otvorenog progona Crkve.

To smo željeli iznijeti pred vas, pređragi vjernici, da budete čistiju s položajem, u kojem se nalazi Katolička Crkva.

Bogodilo se ma što, mi s pouzdanjem gledamo u budućnost. U tome nas ohrabruje probudjeni vjerski život širokih masa vjernika u svim krajevima naše države. Osobito nas pak tješi i raduje probudjeno i nadećeno nabujalo štovanje Majke Božje, tako drago i blisko srcu naših katoličkih masa. Ono se pokazuje u ogromnom posjetu naših narodnih Marijinih prošteništa, koja su posjećivana kao nikada prije.

Njetito i nadalje u svojim dušama, i u svojim obiteljima to iskreno štovanje Majke Božje. Molite zajednički njezinu kronicu, nasljedujte njezine kreposti, pa je sigurno, da će Majka Božja biti naša osobita zaštitnica. Njezin moćni zagovor izmolit će našem vjernom puku, da u svim prilikama i svim poteškoćama ostane vjeran svojoj djedovskoj vjeri i njezinim zapovijedima. Majka Božja ne će nas zapustiti nego će nam izmoliti obilati Božji blagoslov u svim našim potrebama. Neka bi taj Božji blagoslov bio što obilatiiji za sve vas i sve vaše potrebe!

I kad sve to iznosimo pred vas, predragi vjernici, mi to ne činimo u želji, da izazivamo borbu s novom državnom vlašću. Mi te borbe ne tražimo niti smo je tražili. Naše su misli uvijek bile upravljene k miru i sredjenju državnoga i javnoga života. Taj mir nam je danas svima tako potreban. No mi smo duboko uvjereni, da se smirenje, i liječenje ratom zadanih rana može u našoj državi ostvariti samo poštivanjem zasada kršćanske vjere i njezina morala. Zato nas ne će smetati nepravedni napadaji i krive optužbe, mi pomažemo reakciju i neprijatelje naroda. Mi smo uz svoj narod i čuvamo njegove najdragocjenije vrednote, njegovu nerazorivu djedovsku baštinu: njegovu vjeru, njegovo poštenje i njegove želje, da živi slobodan na svome, u slozi i ljubavi sa svima državljanima ove države, bez razlike na vjeru i narodnost.

Zato tražimo i od toga nikada i ni pod kojim uvjetima odustati ne ćemo: tražimo punu slobodu katoličke štampe, punu slobodu katoličkih škola, punu slobodu vjeronauka u svim razredima nižih srednjih škola, potpunu slobodu katoličkog udruživanja, slobodu katoličke karitativne djelatnosti, potpunu slobodu ljudske ličnosti i njezinih neotuđivih prava, puno poštivanje kršćanskog bratstva, vraćanje svih oduzetih zavoda i institucija. Samo pod tim uvjetima moći će se srediti prilike u našoj državi i ostvariti trajan unutrašnji mir.

Neka Svemogući blagoslovi sva nastojanja sviju, koji su dobre volje, da se ovi ciljevi ostvare. Neka On, koji je jedini izvor mira, kakvoga svijet ne može dati, dađe svima vama da konačno doživite dane pravoga i trajnoga mira! A kao залог toga neka na sve vas sadje blagoslov Boga Oca i Sina i Duha Svetoga!

U Zagrebu, dne 20. rujna 1945.

(P.S. Za ovu okružnicu snosi isključivu odgovornost cjelokupni katolički Episkopat D.F. Jugoslavije).

Dr. Alojzije Stepinac, nadbiskup zagrebački i predsjednik biskupskih konferencija v.r.

Dr. Nikola Dobrešić, nadbiskup barski i primas srpski v.r.

Dr. Josip Ujčić, nadbiskup beogradski i apostolski administrator banatski v.r.

Dr. Fr. Jerolim Mileta, biskup šibenski v.r.

Dr. Kvirin Klement Bonefačić, biskup splitski, nekada solinski i makarski v.r.

Dr. Josip Srebrnić, biskup krčki v.r.

Mons. Miho Pušić, biskup hvarski v.r.

Dr. Ivan Josip Tomažić, biskup mariborski v.r.

Dr. Viktor Burić, biskup senjsko-modruški v.r.

Dr. Smiljan Fr. Čekada, biskup skopljanski v.r.

Dr. Petar Čule, biskup mostarski v.r.

Dr. Antun Akšamović, biskup, apost. administrator
djakovački v.r.

Mons. Lajčo Budanović, biskup, gener. vikar subotički v.r.

Dr. Antun Buljan, gen. vikar sarajevski v.r.

Mons. Božo Ivaniš, gen. vikar banjalučki v.r.

Anton Vovk, gen. vikar ljubljanski v.r.

Ivan Jerić, gen. vikar prekmurski v.r.

Dr. Ivan Djuro Višošević, provikar križevački v.r.

Da se pročita 30. X. 1945. /nedjelja/